అమ్మగారి అవసరం

మూడురోజులు యెడతెరిపి లేక కారుమబ్బులు వేసి, ఏకధారగా వర్షం కురిసి, ఆ సాయంత్రమే చీకటి పడేముందు వెలిసింది. భోజనంచేసి డిప్టీ సూపరెంటు నరసింగరావు బంగాళా వరండాలో నుంచుంటే జలప్రళయం మధ్య మా చిన్న తోటా మేడా తేలు తున్నట్లుగా వుంది. ఆ చలిలో కప్పలు బూజంబంతిపాటలు పాడుతున్నాయి. మా సిగరెట్ల పొగ చలిలో చీకట్లో బైటికి పోవడానికి వెరిచి మా చుట్టుప్రక్కనే వేళ్ళాడుతోంది. నా కట్లాంటి కథల్లో సరదా పోలేదని తెలిసిన నరసింగరావు, ఆ వూళ్ళో గొప్పవర్తకుడి భార్య ఒకనాడు చప్పున వాళ్ళ వకీలింటికి లేచి పోయి మళ్ళీ రానన్న సంగతీ, ఆ వకీలు తన తప్పు లేదని ఆ వర్తకుడి కాళ్ళు పట్టుకోవడమూ చెపుతున్నాడు. ఇంతలో జవానొకడువచ్చి శాల్యూట్ చేసి నుంచున్నాడు. “యేం, భవానీసింగ్, ఇవాళంతా మళ్ళీ యెగేశావు కదూ?” అన్నాడు నరిసింగరావు.

“పనివుండి రాలేదు.” అన్నాడు జవాను నిర్లక్ష్యంగా.

“ఇదే ఆఖరిసారి నీకు చెప్పడం. యీసారి.”

“నాకు బదిలీ చెయించండి.”

“బదిలీ కాదు, డిస్మిసు చేయించండి, అను.”

“డిస్మిసే! చేయించండి, తెలుస్తుంది.”

“సరేలే, వెళ్ళు వెధవ బెదిరింపులు.”

“సంగతులు బైటికి రావా?”

“ముందు నడు” అని నరసింగరావు లేచి వాణ్ని తన్నబోయినాడు. ఆ జవాను కళ్ళు చూస్తే, నరసింగరావుమీద ద్వేషంతో నిండి మెరుస్తున్నాయి. వెంటనే బొడ్డులోంచి కత్తితీసి, పొడవడు కదా అని నాకు భయమేసింది. నే నడ్డపడి, వాణ్ణి పొమ్మన్నాను. వాడు పోయింత తరువాత సగం సిగరెట్టు కాల్చి చప్పున నరసింగరావిట్లా అన్నాడు.

“చూశావా, నా ముందు లేడూ గోపాలయ్యార్ వాడు వీణ్ణిట్లా చెడగొట్టాడు, వెధవ జవానుగాణ్ణి! అదోచిత్రమైన, కథ, ఈ లోకంలో యెన్ని తమాషాలనీ! బయటికి చెప్పామా అన్నీ అబద్దాలంటారు ప్రతిష్ట కోసం! నీ కథలెందుకు. వాస్తవం ముందు!

అర్నెల్ల క్రిందట గావును, విజయనగరంనించి యీ వూరు సాక్ష్యానికి వొచ్చి యితని యింట్లో-అంటే యీ బంగళాలోనే, గోపాలయ్యార్ గెస్టుగా దిగాను, సరిగా యిట్టాంటిరాత్రి భోజనంచేసి ఆ పక్కగా కూర్చున్నాము. డిపార్టుమెంటు కబుర్లు చెప్పుకుంటో చక్కని యెండా కాలపు గాలి నా కళ్ళకు నిద్రని తెచ్చింది. పడుకుంటావా, అని నన్నడిగి, యీ

భవానిసింగుని యింటికి పొమ్మన్నాడు. కాని మూడుసార్లు చెప్పినా వీడు కదలకపోవడం నా కాశ్చర్యం వేసింది. ఏదో వంటరిగా గోపాలయ్యర్‌తో వాడు మాట్టాడాలి గావుననుకుని లేచాను. అయ్యర్ నాతో లాంతరు తీసుకొచ్చి "దక్షిణవేపు గది లేదూ మేడమీద ఈ రాత్రి నువ్వు దాంటోనే పడుకుంటావు"-అంటో విడిచి కిందికి వొచ్చాడు. నేను సిగరెట్టు అవతల పారేసి, సంచీలోనించి నవల తీశాను. కాని కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తే చుట్టూ అందమైన చీకటి, చీకటికంటె నల్లగా తుమ్మచెట్లు వూగుతున్నాయి. చీకటి కాంతి నీళ్ళమీద కొంచెంగా ప్రతిఫలించడంవల్ల నీళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. అంత వానకికూడా ఆరని నీలపు దీపాల్ని మోసుకుంటో మిణుగురు పురుగులు ఆకుల్లో వుత్సవం చేసుకుంటున్నాయి. మబ్బులు దెయ్యాలవలె ఎగిరి పోతున్నాయి ఆకాశంమీద. అట్లానే కిటికీదగ్గర ఆగి పోయి, చూస్తోకూచున్నాను. మళ్ళీ సిగరెట్ వెలిగించి పక్క తలుపులోంచి జాజి పువ్వుల పరిమళం తగిలింది. తలతిప్పి చూశాను. పద్దెనిమిదేళ్ళ అమ్మాయి సిగ్గుపడుతో నడిచివొచ్చి నావంకైనా చూడక తలవొంచుకుని, నా ముందు నుంచుంది. యేం చెప్పను? ఈ నాటికి కూడా ఆ క్షణాల అనుభవం నన్ను విడువలేదు. ఏనాటి రాత్రి అట్లా మళ్ళా వొణుకుతున్న వేళ్ళతో నడిచివొచ్చి దీనంగా నాముందు నుంచుంటుందో అనుకుంటాను. ఆమె యీ మేడను ఆశ్రయించిన యే గృహదేవతో అనిపించింది. గదంతా ఆమె తల్లోని జాజిపువ్వుల వాసనతో నింపింది. ఆమె వొంటికి రాసుకున్న జవ్వాజి గంధం నన్నులుముకుంది. అట్లా పరిమళాన్ని ఉపయోగించే తెలుగువాళ్ళని చూపించు, ఒక్క పరిమళమేమిటి ఆ చేతుల గట్టితనమూ, నడుమువొంపూ, ఆ పొడుగులోని నవనవా, ఆ చెక్కిళ్ళ కోలతనమూ, కళ్ళలోబెదరూ, పువ్వుల్లోని వాసనలాగు కనపడి దాక్కునే సిగ్గూ, అన్ని అరవజాతి లావణ్యాలే. నా మనసు పూటలూరింది.

"ఎవరు?"

తలెత్తింది. గోపాలయ్యరు భార్య! చప్పున లేచాను.

"ఎందుకు వొచ్చావమ్మా?"

మెల్లిగా కాటికరెప్పల్ని యెత్తి మళ్ళా వాల్చింది. పశువుకి, నపుంసకుడికి, పసిపిల్ల వాడికి అర్థమౌతుంది, ఆ చూపు, నాకా! నా వొళ్ళంతా ఆ వొక్క చూపు నా నరాల తంతులమీద గాఢమైన సంగీతం పాడింది. గోపాలయ్యరూ స్నేహమూ యేమీజ్ఞాపకంలేదు. ఈ అదృష్టం, నిజమేనా, కలకాదు గద! యేం చెయ్యను? ఎందుకు వొస్తుంది? అంత సాహసమా? కనుక్కోరా?

"ఎందుకు?" అన్నాను.

మళ్ళా చూచింది, యీసారి కళ్ళ పక్కలనించి, నన్ను చూసింది. హృదయం సంతోషిస్తోందని, ఆశిస్తోందనీ, ఎంతో గర్వం వచ్చింది. కాని అయ్యర్ కనుక్కుంటే! తలుపు

గడియన్నాలేదు. మళ్ళా తలుపు తెరుస్తున్నారు, ఎవరో! "నే నేమెరగను తీసుకెళ్ళ"మని అనాలనుకున్నాను, కాని నమ్ముతాడా? అని భయమేసింది. ఇదో అల్లరా ఇక్కడ! నన్ను నమ్మివచ్చిన పిల్ల నన్యాయం చేస్తున్నాననే ఆలోచనేలేదు. కాని ఆమె ముఖం నిశ్చలంగానే వుంది. వాళ్ళ ముసలమ్మ లోపలికి వొచ్చి వెండిచెంబూ, పళ్ళెంలో మిటాయీ, పళ్ళూ పెట్టిపోయింది. అమ్మాయి అట్లానే నుంచునివుంది. ఈ ముసలమ్మా యీ పిల్లా కలిసిచేసిన ఆలోచనా?

"గోపాలయ్యరికి తెలుసునా?"

తల వూయించింది. ఇదేదో కొత్త మర్యాదగా వుందే!

"రా, యిట్లా కూచో"

"మీరుకూడా కూచోండి"

ఇద్దరమూ పక్కగా కూచున్నాము. ఆమె చేతిని నా చేతితో పట్టుకున్నాను. తృప్తితో కూడిన చిన్న నవ్వు నవ్వింది, ఆ తాంబూలం పెదిమల చివర్లనించి. నా ప్రిన్సిపిల్సు నీకు తెలుసుకదా? ఎంత స్వేచ్ఛగా విహరించినా, స్నేహితుల యిళ్ళల్లో కళ్ళెత్తడం నాకు మనస్కరించదు. అరగంట ముందువరకూ ఆతురతతో కబుర్లుచెప్పి, యిప్పుడు మిత్రుడు గోపాలయ్యర్ సంసారాన్ని యిట్లా పాడుచెయ్యడం, నాకు మనస్కరించలేదు. కాని అతనికి తెలీకుండా రావడం అసంభవం కదా? నా అనుమానం గ్రహించిందో యేమో బిక్కపోయి నా ముఖం వెతికే, ఆ చిన్న కోల ముఖమూ, ఆ పల్చని చిన్న పెదిమలూ చూసేటప్పటికి నా సందేహాలు మాయమైనాయి. "మీ కోసం" అంది, ఎంత ఆకలిగా వుంటే, ఆ మాటలు ఆ ముగ్ధ సిగ్గుతో వాలిపొయ్యే పెదవుల్లోంచి, అనకలిగిందో అనుకుని.... మధ్య రాత్రి మెళుకువ వొచ్చింది. ఎవరో గదివెనక తలుపు పైకి యెగ బాకుతున్నట్లు చప్పుడయింది. నా చేతిమీదా, మెడామీదా, వున్న మెత్తటి జుట్టుని మెల్లిగా తప్పించుకుని చూశాను. పైన వెంటిలేటరులోనించి రావాలని ప్రయత్నం కాదుగద! చప్పున లేచాను. రుక్మిణీ లేచింది. తలుపు తెరవబోతోవుంటే చప్పున చెయ్యి పట్టుకుని వెళ్ళవద్దంటుంది. ఎంత భయం లేదన్నా వినదు; గట్టిగా నన్ను పెనవేసుకుని, కళ్ళు వోరగా పెట్టి, ముద్దుగా, "నన్ను విడిచి వెళ్ళవొద్దం"టో వుంటే యేంచెయ్యను? వూడిపోయే చీరె వూడకండా, నాకు నడుము నానించి, రెండుచేతులతో నా కంఠాన్ని కౌగలించుకుని పైకెత్తిన మొహన్ని ముద్దుపెట్టుకోక, బైటికి పరిగెత్తనా! దొంగలైతే, వాళ్ళ పని తరవాత! "నన్ను చూడనీ ఒక్క నిమిషం."

"వొద్దు. ఎవరూలేరు?" అని బిగ్గిరగా "ఎవరిది? పో, బుద్ధిలేదూ?" అంది. ఆ చప్పుడాగింది. పళ్ళు పటపట కొరుకుతున్నాడా ఆ బైటమనిషనిపించింది. గోపాలయ్యరికి ఆ గతియెందుకు? పెళ్ళాన్ని చూస్తే భయమా? రుక్మిణి మొహం చూశాను, ఛా, నమ్మకద్రోహం చేసేముఖమా అది; అనుకుంటోనే చక్కని నున్నని రొమ్ముమీద

జాజిపువ్వుల, జవ్వాజి వాసనల్లో, రెండుచేతుల మధ్య నిద్రపోయినాను.

తెల్లారి కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి రుక్మిణి తల సద్దుకుని, చీర సరిగా కట్టుకుని, నా వంక నవ్వుతో చూస్తో కూచుని వుంది. ముఖం ఆనందంతో సంతుష్టితో కలకలలాడుతుంది. నా ప్రజ్ఞకి నాకు గర్వంగా వుంది. వింత కాంతితో కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. కొత్త కోర్కెతో చేతులుజాచి తలను మీదకి లాక్కున్నాను.

"వొద్దు, మళ్ళీ రాత్రి." అన్నది. "నేను వెడుతున్నాగా యివాళ" అన్నాను, దిగులుగా. "వొద్దు" అన్నది.

"వెళ్ళాలి"

"వొద్దు"

వొద్దు అన్నప్పటి నన్ను కట్టేసే చూపు, ఆ చిన్నతలవూపు, వేళ్ళ బెదురు, అన్నీ చూసి యామనను! కాని యెట్లా వుండడం?

"యామని చెప్పి వుండను? నా పని ఐపోతుంది"

"నాతోనే మీపని, నేను చెపుతాగా! సరేనా!" అని చప్పున వెళ్ళి పోయింది. మళ్ళీ చప్పునే వొచ్చి "పర్సు యేదీ"

అని, నా జేబులు తడిమి, పర్సుతీసి," యీ ఐదురూపాయలు చాలునా యివాల్టి ఖర్చుకి? సరే అని ఒకనోటు నాకిచ్చి పర్సు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అట్లాగే పడుకుని ఆలోచించుకున్నాను. ఈ గోపాలయ్యర్‌కి నాతో డిపార్టుమెంటు పనిలేదు. లేక డబ్బు సంపాదించే వ్యాపారమా? నా పర్సు తీసుకోవడం అదే వుద్దేశ్యమేమో; కాని రుక్మిణి చేస్తుందా అట్లాంటిపని! చెయ్యదు. లేచాను. కిందికివెళ్ళి గోపాలయ్యర్ని చూడడమంటే సిగ్గేసింది. కానీ కాఫీ దగ్గర అతను యేమీ జరగనట్టే మామూలుగానే మాట్లాడాడు. రుక్మిణి నన్ను చూసి యెప్పటిమల్లేనే సహజంగా సిగ్గుపడి మాయమౌతోంది.

ఆనాడు కోర్టులో యిన్‌స్పెక్టరు శంకర్రావు కనపడ్డాడు. వాడూ నేనూ చిన్నప్పటి స్నేహితులం. "బసెక్కడ?" అన్నాడు.

"గోపాయల్యర్‌తో"

"సరే, యింకేం? అన్నీ సలక్షణంగా జరుగుతున్నా యన్నమాట! అసాధ్యుడివి!" అని నవ్వుతో భుజంమీద తట్టాడు. నేను కోపం మొహం పెట్టి "అంటే?" అన్నాను.

"బూకరించకు, తెలిసింది యేమీలేదు." అని వెళ్ళిపోయినాడు.

నాకు మరీ ఆశ్చర్యమేసింది. ఇది తప్పకుండా డబ్బులాగే వ్యవహారమే!! ఇక యీ రాత్రి వొస్తుందా! డబ్బంతా లాగిం తరవాత! కాని రుక్మిణి చూపు, వెళ్ళవద్దని బతిమాలుకోడం!

నేను నమ్మలేకపోయినాను. కాని రుక్మిణిమీద అనుమానమూ అసహ్యమూ పొడుచూపు తున్నాయి నా మనసులో.

ఆ రాత్రి నేను తోటముందు నుంచుని వుండగా యీ భవానీసింగు వొచ్చి, శల్యూటుచేసి, కోర్టులో మధ్యాన్నం పని అయిపోయిందికదా?" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

"మీరు వొచ్చిన పని."

"ఐతే?"

"యింకా వెళ్ళలేదేం?"

వీడేమన్నా ముఢుడా! పిచ్చివాడా?- "నీ కెందుకు?"

"వెళ్లండి. అన్నాడు, బెదరింపు కంఠంతో "గెట్ ఎవే" అని తన్నపోయినాను. వాడు వెడుతో "నా మాట విని వెళ్లండి" అన్నాడు.

మధ్య వీడెందుకు? వీడికేం తెలుసు? అని ఆలోచించాను. లాలన చేసి అడగవలసింది అనుకున్నాను. రాత్రి మళ్ళీ గోపాలయ్యర్ నన్ను గదిలో వొదిలాడు. రుక్మిణి కొర్నాటి చీరె సింగారించి వొచ్చింది. నేనా రాత్రి యేమనుభవించానో మాటలతో చెప్పతరంకాదు. ఇది మాత్రం నిశ్చయంగా చెప్పగలను, 'గ్రేస్'లో పడకగదుల్లో తెలుగు స్త్రీలు అరవ స్త్రీలతో, యేమాత్రమూ, యీడు రాలేదు. ఆ అభిప్రాయంమీదే అరవమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకుందామని వెతికాను, కాని వాళ్ళిస్తారా? యిట్లా లభించవలసినదే గాని! మతం తగలపడదూ? తెలవారకట్ట లేచినప్పుడు, నేనాహాళ వూరికి వెడతానని ఆమెని నొప్పించాను, కష్టంమీద. రుక్మిణి ప్రేమలో నా అనుమానాలన్నీ కరిగిపోయినాయి; వాటి సంగతి తల పెట్టలేదు. తీక్షణమైన వూపిర్ల మధ్య సమస్య ఆలోచించడానికి వ్యవధి వుందా! సౌందర్యం గుర్తించి అనుభవించడం చేతగాని దౌర్భాగ్యులకదంతా! నీకూ, నాకూనా!

కాని రుక్మిణి వెళ్ళగానే నా సందేహాలన్నీ వొచ్చాయి. డబ్బు కాజేసిందికద! ఈ రెండు రాత్రులకు వక వందా యిరవై మూడు రూపాయలా! కాని యెన్ని లక్షలున్నా నిర్లక్ష్యంగా యివ్వనా, నేను! కాని ఆ ప్రేమ చూపడం అంతా డబ్బుకోసం అనేనా? అంత మోసపోయినందుకు నామీద నాకే అసహ్యం వేసింది. యింటికి వెళ్ళడమెట్టా గోపాలయ్యర్ని అప్పు అడగాలా!

మధ్యాహ్నం కోర్టుకి వెడుతో జేబులో చెయ్యి పడితే పర్సు. ఎక్కడిది? దొంగ, రాత్రి యెప్పుడో పెట్టింది. తెరిచాను! దాంటోంచి యిన్ని జాజిపువ్వులు రాలాయి, రూపాయలకి బదులు! జాజిపువ్వులు నూటయిరవై మూడురూపాయల ఖరీదా. లోపల యింకా యేమో వున్నాయి! రూపాయలన్నీ వున్నాయి, పైగా ఒక వుంగరం! ఆ రుక్మిణి

మీద పడ్డ అనుమానానికి నన్ను నేను తన్ను కోవాలనిపించింది. ఇంతకీ సమస్యయేమీ అంతం కాలేదు. ఈ సంగతేదో తెలుసుకున్నదాకా వుండలేను. రుక్మిణిని రాత్రి ప్రశ్నిద్దామంటే నోరు రాలేదు, కొంచెంగా మొదలు పెట్టినప్పుడల్లా, పెదిమలతో, తాంబూలం వాసనలతో, అడ్డం పెట్టింది. శంకర్రావుని పట్టుకుని అడిగాను. జరిగినదంతా ముందు నా దగ్గిర్నించి లాగాడు. అతనూ పోలీసు వాడయ్యేను.

"తెలీటంలా! గోపాలయ్యరు ముసలివాడు, ఎవరన్నా పెద్దమనుసు లొస్తే భార్యని పంపుతాడు వాళ్ళ గదిలోకి.

"ఎందుకు?"

"ఏం చేస్తాడు?"

"మరెందుకు పెళ్ళిచేసుకున్నాడు?"

"ఏమో, యే తల్లి బాధో పడలేకపోయి వుంటాడు."

"వెధవ"

"లేదు, నాకతన్ని చూస్తే చాలా గౌరవంగా వుంది."

"అవును భార్య అవుసరం గుర్తించే భర్తని వేలెత్తిచూపు."

"సరేలే, ఆ భవానీసింగ్."

"యింకేముందీ! యింకెవరూ దొరక్కపోతే, పదిగంటలప్పుడు 'భవానీసింగ్ అమ్మగారి అవసరంచూడు' అంటాడు. అందుకనే ఎవరు వచ్చినా కరుస్తాడు. ఆ జవానుగాడు."

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలం కథలు సంపుటం 1), దేశీప్రచురణలు, 1956